

Принц који је круну заменио књигом

Некада давно, пре много векова, живео је принц који је у народу био познат по својој загонетној личности. Овај принц био је другачији од свих принчева и принцеза до сада.

У време племића, највећи сан деце владара био је да једног дана постану моћни ратници, који ће управљати државом и борити се против непријатеља. Али, наш дечак тежио је ка нечему потпуно другачијем. Дани овог дечака су, наиме, били испуњени молитвом вишњем Богу и читањем старих црквених књига. Свакога дана знао би да се сатима удуби у молитву и црквено учење на свом омиљеном месту, у дворској библиотеци. Тамо је проналазио вољу и снагу да испуни своју једину и највећу жељу, живот посвећен Богу и цркви. Иако је још био веома млад, племић је слушао приче и мудрости монаха са Свете Горе који би долазили на двор његовог оца, жупана тадашње Рашке. Упркос снажној очевој жељи да га најмлађи син наследи, престолонаследник одлучује да једне вечери напусти свој дотадашњи живот и оде у манастир. Његова воља била је толико јака да се те исте вечери замонашио и добио монашко име. У том тренутку осетио се другачије. По први пут осећао је да је тамо где припада. Након замонашења наставио је да шири мудрост и доброту, као што је радио док је био дете. Наставио је да расте у манастиру и живи живот о ком је одувек маштао. Дуго година путовао је по српској земљи, помагао и чинио доброту свом народу. Са својим оцем подигао је прве болнице и школе. Обнављао је цркве и манастире. Свим својим духом и бићем борио се за православље. Остао је упамћен као утемељитељ српске писмености и

човекољубиви мудрац. Због своје оданости и посвећености именован је за првог архиепископа наше земље. По својој смрти постао је један од најважнијих српских светаца. Малени принц са почетку приче је, поред свега, остао у души овог великог човека.

Сада већ сви знамо ко је био дечак који никада није посумњао у снагу и истрајност вере и љубави. Растко Немањић могао је да има све благо ове земље, осим места на небеском царству. Зато је одлучио да крене на свој пут ка Господу.

Сара Пунгул, VII-2